

HE LLEGIT NO SÉ ON

EVA
PIQUER

Si ens guanyem la vida, ja ho tindrem

Els joves d'ara potser trobarien respostes en les maneres de fer dels avis que han viscut dignament sense fer gaire soroll

Els meus pares no es pregunten pel sentit de la vida, ni falta que els fa

Fa uns dies, a l'hora de dinar, un fill meu em va disparar la pregunta del sentit de la vida. Té divuit anys i estudia filosofia: no era pas una qüestió que no s'hagués plantejat abans. Però d'uns mesos ençà l'està atacant certa crisi existencial, perquè és justament ara quan ha de començar a prendre decisions d'aquelles que et poden condicionar per sempre. Mentre fèiem el cafè va irrompre a la cuina un altre fill, aquest de vint-i-tres anys. "Menys parlar del sentit de la vida i més treballar", va etzibar, abans de desaparèixer.

Crec que els meus pares no es van preguntar mai quin és el sentit de la vida. Tenien prou feina a anar treballant i a anar vivint. I, malgrat això, ara penso que em van donar –em donen encara– el millor exemple de com ho hem de fer perquè el nostre pas pel món no sigui en va. La vida té el sentit que li vulguem donar cadascun de nosaltres. Quin senyor repte, dit així. Ens han obsequiat amb una estona de llum enmig de dues foscores eternes, i acabar tenint la sensació d'haver desaprofitat l'única estona que ens ha estat concedida és un pla de futur gens atractiu. Per evitar aquest fracàs, només se m'acut una recepta: hem d'intentar saber per què fem tot allò que fem. I hem de fer cada petita cosa a consciència, posant-hi els cinc sentits. Ja ho deia Joan Maragall: "El món s'arreglaria bé tot sol només que tothom fes el seu deure amb amor a casa seva". Si donem sentit a cada cosa, si tothom fa el seu deure amb amor a casa seva, al final

DAVID TRUEBA

CARLOS ÁLVAREZ / GETTY

estarem donant sentit a la vida sencera. Ens l'haurem guanyat.

"Guanyar-se la vida és una expressió afortunadíssima que per desgràcia sol contenir un valor merament pecuniari, material. Guanyar-se la vida hauria de ser l'aspiració més gran d'una persona, però guanyar-se-la en el sentit d'honrar-la, d'estar a l'altura del regal". Ho sosté l'escriptor i cineasta David Trueba en el llibret *Ganarse la vida*, publicat per Anagrama a la col·lecció d'assaig breu *Nuevos Cuadernos*. Per cert: quin vici, aquesta sèrie de volums de pensament urgent, de reflexió en curs. Si algú em vol fer feliç, que digui als Reis d'Orient que m'agradaria tenir-ne la col·lecció íntegra.

Si ens guanyem la vida, ja ho tindrem. La vida és un objectiu en si mateixa. I potser els meus fills s'haurien d'emmirallar més en els seus avis. Perquè els

meus pares pertanyen a una generació aparentment poc heroica que s'ha dedicat a treballar des de ben aviat sense fer gaire soroll, tenint com a principal ambició que els seus fills tinguessin les oportunitats que a ells els van faltar. És una generació que no mereixia acabar els seus dies patint els efectes devastadors d'una pandèmia, però si de cas un altre dia ja parlarem de com és d'injusta, aquesta vida a la qual hauríem de saber donar sentit.

Si estudies molt arribes lluny, però la injustícia et pot atrapar igualment

"En medicina, el que és fonamental és no matar el pacient que podria sobreviure a la seva malaltia", explicava a David Trueba el seu admirat germà gran, que havia aconseguit ser metge, fita que omplia d'orgull la família i feia bona la promesa que si estudiaves molt, podies arribar tan lluny com et proposessis. El primer dels vuit germans Trueba tenia vint-i-set anys i treballava com a cirurgià en un hospital de Nova York (havia arribat lluny també en el sentit literal) quan va patir una mort sobtada mentre dormia. Llavors el benjamí tenia nou anys. Un dels mestres de l'escola va manar a classe que escrivissin contes curts per llegir en veu alta i ell va descobrir el poder sanador de l'humor: "Si el que jo escrivia feia riure els meus companys, significava que podria reproduir la sensació meravellosa de fer riure els meus pares i germans a casa". Aquells dies d'immens dolor familiar David Trueba devia intuir que l'ofici d'explicar històries l'ajudaria a omplir la vida de vida. ♦♦